

## POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa E.G. i R.G.  
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę i ustalenie,  
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 28 lutego 2024 r., I ACa 1510/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

(A.D.)

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 sierpnia 2022 r., Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił nieważność bliżej opisanej umowy o kredyt hipoteczny waloryzowany do CHF, zawartej przez powodów E.G. i R.G. z Bankiem1 S.A. z siedzibą w K. (poprzednikiem prawnym pozwanego) w dniu 16 stycznia 2004 r. i zasądził od pozwanego Banku S.A. z siedzibą w W. (dalej Bank) na rzecz powodów łącznie kwotę 98 875,68 zł i kwotę 16 643,85 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 lutego 2021 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Po rozpoznaniu apelacji pozwanego Banku, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 28 lutego 2024 r. zmienił zaskarżony wyrok częściowo w ten sposób, że zastrzegł na rzecz pozwanego prawo zatrzymania zasądzonych na rzecz powodów

kwot do czasu zaofiarowania przez powodów zwrotu kwoty 219 791 zł, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. Pozwany wniósł skargę kasacyjną opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczy art. 56 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c. oraz 385<sup>2</sup> k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (dalej: „Dyrektywa 93/13”) w zw. z art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13 w zw. z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 2 i 54 Traktatu akcesyjnego w zw. z art. 2 i 9 Konstytucji RP w zw. z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP co do kwestii, czy do oceny zgodności z prawem postanowień umów zawartych przed akcesją Polski do Unii Europejskiej dopuszczalne jest stosowanie przepisów Dyrektywy 93/13 oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sytuacji, gdy ważność umowy

powinna być badana według stanu prawnego z dnia zawarcia umowy z uwzględnieniem istniejącego w tej dacie katalogu źródeł prawa.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że na gruncie przyczyny kasacyjnej ujętej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. rozbieżności w orzecznictwie należy interpretować jako brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych - zróżnicowanych albo sprzecznych - orzeczeń albo decyzji procesowych. Wskazując na tę przyczynę kasacyjną, skarżący powinien opisać, na czym polega trudność w interpretacji określonych przepisów prowadząca do niepożądanego wyżej stanu oraz zilustrować swoje twierdzenia przykładami takich rozbieżnych rozstrzygnięć.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości prawne zostały już rozstrzygnięte w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) oraz Sądu Najwyższego. W orzecznictwie wyjaśniono, że wprowadzenie przepisów Dyrektywy 93/13 co do zasady nie mają zastosowania do umów, które zostały zawarte przed dniem wejścia państwa członkowskiego do UE (por. art. 10 ust. 1 Dyrektywy 93/13, wyrok TSUE z 10 stycznia 2006 r., C-302/04 oraz postanowienie TSUE z 3 lipca 2014 r., C-92/14), to jednak kontekst unijny nie jest całkowicie pozbawiony znaczenia. Należy bowiem uwzględnić, że ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271), która wprowadziła do kodeksu cywilnego obowiązującą obecnie - z drobnymi późniejszymi zmianami - regulację dotyczącą wzorców umów i kontroli niedozwolonych postanowień umownych (w tym art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c.), miała na celu m.in. przedakcesyjną transpozycję Dyrektywy 93/13. W związku z tym, dążąc do zapewnienia jednolitości wykładni istotnych w niniejszej sprawie przepisów kodeksu cywilnego w czasie ich obowiązywania przed akcesją i po akcesji, a także mając na względzie zobowiązanie wynikające z art. 68 Układu Europejskiego, ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 11, poz. 38)

oraz zobowiązanie do prowadzenia negocjacji akcesyjnych w dobrej wierze, należy kierować się przy tej wykładni wskazówkami wynikającymi z prawa unijnego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 14 lipca 2017 r., II CSK 803/16, OSNC 2018, nr 7 - 8, poz. 79 oraz z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona w świetle rażącego naruszenia przez Sądy orzekające w sprawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. art. 358 § 2 k.c. przez błędne przyjęcie, że od należności zasądzonej na rzecz powodów w walucie CHF należne są odsetki ustawowe za opóźnienie obliczane według takiej samej stopy, podczas gdy sprzeczne jest to z zakazem podwójnego waloryzowania świadczenia.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie spełnił powyższych wymagań. Skarżący nie wykazał, że ze względu na zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie od należności głównej (wyrażonej w walucie obcej - CHF) jego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w przedstawionym wyżej rozumieniu tej przyczyny kasacyjnej. Wbrew stanowisku skarżącego, w przypadku dochodzenia przez konsumenta zwrotu świadczeń spełnionych w wykonaniu nieważnej umowy w CHF zastosowanie ma polskie prawo materialne, a zatem art. 481 k.c., który nie różnicuje ustawowych odsetek za opóźnienie w zależności od waluty, w jakiej została zasądzona

należność główna (zasada *lege non distinguente*). W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym odsetki ustawowe za opóźnienie mogą być zasądzane również od świadczeń wyrażonych w walucie obcej, co pozostaje w zgodzie z zasadą *accessorium sequitur principale*. Stanowisko to zostało potwierdzone m.in. w uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego z 12 czerwca 1981 r., V PZP 3/81 (OSNC 1982, Nr 7, poz. 92) i w dalszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 października 2008 r., V CSK 63/08, OSNC 2009, nr 10 poz. 143; postanowienia Sąd Najwyższego: z 29 maja 2025 r., I CSK 126/24 i z 6 listopada 2025 r., I CSK 275/24). W konsekwencji nie dokonanie przez Sądy *meriti* redukcji stopy odsetkowej w sposób oczekiwany przez skarżącego, czy nie zastosowanie stopy odsetkowej obowiązującej w kraju pochodzenia waluty obcej (CHF), nie świadczy o oczywistej zasadności skargi (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 lipca 2025 r., I CSK 964/25 i 31 lipca 2025 r., I CSK 1365/24).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[SOP]